

Pikku Aatu.

Ja muita syynin unesta

Heränneitä Lapsia.

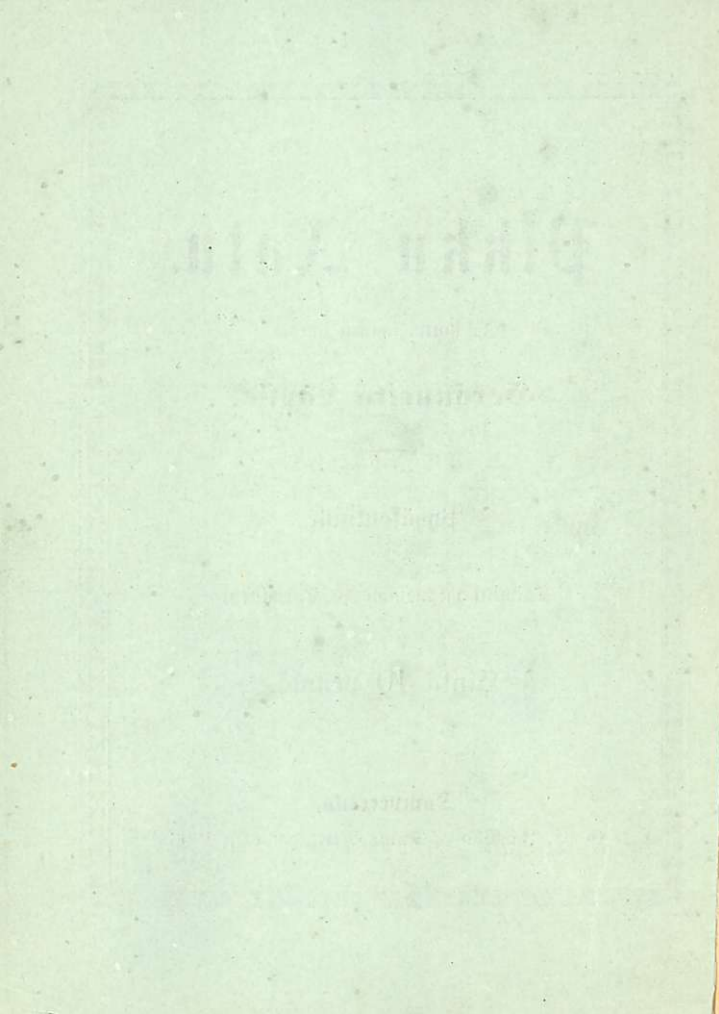
Pyhäköululle

Toimitti ja kustansi P. Kurwinen.

Hinta 10 penniä.

Tampereella,

G. E. Jansson & Kumpp. kirjapainossa 1893.

Pitku Matu.

Oli kerran pieni poika, jonka nimi oli Matu. Hän oli aivan samallinen, kuin muutkin lapset. Hänellä oli 2 jalkaa, 2 kättä, sekä 5 warwasta kummassakin jalassa ja 5 sormea kummassakin kädessä. Hän söi, joi, makasi ja leikki. Hänen isänsä ja äitinsä olivat jumalisia. Mutta Matu, vaikka hän oli niin pieni, niin ei hän kuitenkään välittänyt paljoa Jumalasta. Hän luki tosin joka iltä ja aamu: „Jumala, joka lapsia rakastat,“ „Isä meidän“ ja muita rukouksia, mutta ei ollenkaan ajatellut, mitä hän luki. Kyllä hän kävi kirkossakin, mutta hän ajatteli enemmän lumipallojansa, telttojansa, perhosiansa ja tuffasiansa kuin Jesusta. Hänen isänsä oli kertonut hänelle, kuinka Jeesus mielellään tahtoi auttaa ihmisiä, kuinka hän naulittiin ristiin, kuinka hän kuoli ja haudattiin, ja kuinka hän kuolemansa, ylösnousemisesellansa ja taiwaaseen astumisesellansa oli tehnyt meidät niin autuaiksi, että enkelit taiwaassa siitä olivat niin sanomattoman iloiset. Isä oli hänelle myös sanonut, että ei kukaan voi

tulla autuaaksi ilman Jeesusta. Mutta Atu ei välittänyt sen enempää Jeesuksesta. Se oli koin pahasti tehty, että Atu niin mielellään kuuli waan taruja, kummituksia y. m. s. Mutta Atu ei ajatellut, kuinka hänen sielunsa tulisi taiwaaseen. Hän tahtoi usein saada waan oman tahtonsa tähtetä. Siitä kaikki huomasivat, että Atu ei välittänyt paljoa Wapahtajasta. Oli Pitkäperjantai; se oli se päivä, jona Jeesus naulattiin ristiin. Kaikki muut menivät kirkkoon, mutta Atu ja hänen äitinsä jäivät kotiin; eikä Atu nytkään ajatellut, että Jeesus juuri tänäpänä kärsi suuria tuskia hänen suurten syntiensä tähden. Mamulla sanoi hän äidillensä: „Anna minulle oikein pitkä woileipä, kun on pitkäperjantai.“ Äiti antoi hänelle, mitä hän tahtoi, mutta ajatteli: „Sumala warjelloon, ettei minun lapseni menisi helwettiin!“ Sitten hän rupesti laka-semaan lattiaa.

Mutta pöydällä oli wirsikirja, ja sillä ajalla kun hän lakasi, rupesti hän laulamaan. Wirressä oli myös: „Oi Jeesus, kuin sua piinattiin, Pilattiin purppuralla, Ja piikkiruunuiin ruunattiin, Kumartain iwaamalla,“ j. n. e. Silloin rupestivat kyyneleet wuotamaan hänen silmistänsä; waan hän lakasi lattian walmiiksi. Atu ajatteli: „Minä en

ole ajatellut, niin kuin äiti nyt ajattelee,” mutta pian hän unhoitti koko asian. Kerran hän repäsi lehden eräästä kirjasta; mutta paha henki wiettelä häntä, että hän sulki kirjan ja pani sen hyllylle. Hän ei tahtonut sanoa sitä isällensä, waikka hän tiesi, ettei isä rankaisi häntä. Hän meni waan pois ja ajatteli, ettei isä sitä huomaa. Urwaapas, mitä tapahtui? Hänen isänsä ei huomannut rikkiä näistä lehteä; mutta Natun sydän oli niin murheellinen ja rauhaton, että hän ei woinut olla oikein iloinen muutamina päiwinä, waan muisti aina rikkiäistä lehteä. Kun hän meni pihalle ja näki, kuinka perhoset lensiwät ja kuinka lampeat ja wäskat hyppiwät, niin hän ajatteli: „Minä en voi olla niin iloinen, kuin te; se tekee niin **pahaa** sydämel- leni.” Waikka Natu oli noin lewoton, niin ei hän tahtonut paeta Jumalan turwiin. Jos hän olisi tietänyt, että Jeesus on niin hywä ja lempeä, niin hän olisi sanonut isällensä, että hän oli repinyt kirjan, ja olisi rukoillut: „Kakas Jeesus, anna anteeksi, että minä olen ollut niin paha,” ja Jumala olisi ottanut pois lewottomuuden hänen mielestänsä. Mutta ei Natu tehnyt niin, waan^{en} oli pari päiwää pahoilla mielin ja unhoitti sitten koko asian ja oli yhtä iloinen kuin ennenkin. Mutta silloin enkelit

taiwaassa itkivät ja sanoivat: „Natu raukka! Di kuinka sinä ylönkatsot Wapahatajaasi!“ Kerran matkusti Natu tätinsä luo, joka asui 3 penikulman päässä Natun kodista. Natu oli siellä 3 viikkoa. Samassa kylässä löytyi paljo pahankurisia poikia. Kun Natu oli kotona, ei hänen isänsä sallinut hänen juoksennella pahojen poikien parissa. Mutta nyt sai hän sitä tehdä. Se oli hänestä hywin hauskaa. Hänen tätinsä oli niin tyhmä, ettei hän yhtään kieltänyt Natua. Eräänä päivänä oli Natu oppinut monta wallattomuutta ja syntiä. Kun hänen nyt piti ehtoolla nukkua, niin tulivat kaikki pahat ajatukset hänen päähänsä; ja hän käänteli wälistä seinään, wälistä lattiaan päin, sillä aikaa kun kaikki ihmiset huoneessa makasivat. Silloin hän ajatteli: „Di kuinka se on paha, kun minä olen ollut niin häijy ja wallaton!“ Sitten hän ajatteli: „Minä olen huomenna koko päivän tädin luona sisällä.“ Sitten hän nukkui. Niin tuli aamu, ja Natu unhotti kaikki, mitä hän oli aikonut illalla, ja oli yhtä wallaton kuin ennenkin, eikä tullut paremmaksi. Niin meni toinen päivä toisensa jälkeen tädin luona. Jos hän olisi joka aamu ja ilta rukoillut Jumalaa, ettei hän olisi mennyt pahojen poikien pariin, niin Jumala olisi warjellut häntä; mutta ei Natu tehnyt niin. Näin eli Natu

ja tuli aina pahemmaksi. Ei hän välittänyt Jumalan sanasta ja oli kowin laiska Alapiskirjaa ja Katekismustakin lukemaan. Hänen isänsä oli kowin murheisansa hänestä. Silloin ajatteli Jumala taivaassa: „En minä tahdo laskea sinua suoraan helvettiin; minä koetan vielä.“ Niin tapahtuikin. Kun Matu oli 9 vuotias, antoi Jumala hänen tulla sairaaksi, jotta hänen täytyi yötä päivää maata sängyssä, eikä hän jaksanut nousta ylös. Vaikka Matu oli jo viikon sairastanut, ei hän välittänyt vielä mistään, vaan ajatteli: „Kyllä minä vielä paranen.“ Mutta päivät menivät, eikä mikään auttanut. Nyt hän tuli aina heikommaksi. Silloin tapahtui yhtenä yönä, kun hänen äitinsä walvoi sängyn reunalla, että hän nukkui vähäksi aikaa. Kynttilä sammui, ja kaikki nukkuiwat talossa. Matu ajatteli: „Jos minä nyt kuolen ja menen iankaikkiseen pimeyteen, niin minä en ikinä pääse sieltä.“ Silloin hän tuli murheelliseksi sydäimestä, ja itki kauvan aikaa, kunnes äiti heräsi ja pani kynttilään wallean. Silloin pyyhki Matu kyyneliänsä ja oli iloinen; mutta hänen sydämensä oli sängen murheellinen. Päivä wakeni ja Isä tuli sängyn reunalle, ja nähdesfään, että Matu oli murheissaan, kysyi hän, kuinka hän woipi. Nyt ei Matu enää

woinut itseänsä pidättää, waan hän itki ja kertoi, kuinka oli käynyt. Silloin tuli hänen isänsä sangen iloiseksi ja sanoi, että Jeesus ottaa juuri sellaisia vastaan, jotka syntinsä tunnustawat. Ja isä puhui niin kauniisti Natulle taiwaasta, että äiti, joka oli sangen iloinen, rupesti itkemään; sillä he tahtoivat molemmat, että Natu pääsisi taiwaaseen. Ehtoolla, kun äiti istui sängyn vieressä, kysyi Natu iloisesti: „Onko se totta, että Jeesus on ottanut kaikki minun syntini pois?“ „Kyllä se on totta,“ wastasi äiti; „sillä sana sen todistaapi.“ Natu sanoi: „Saanko siis luottaa siihen, että Jumala ei heitä minua helwettiin?“ „Saat,“ wastasi äiti, „ihan warmasti.“ Silloin lausui Natu: „Nyt minä tiedän sen, äiti; en minä koskaan ennen ole sitä tietänyt. Mutta Jumala on opettanut minua. Minä olen niin onnellinen, kun Jeesus rakastaa niin pahaa poikaa, kuin minä olen.“ Silloin tuli äiti niin iloiseksi, että hän meni siwuhuoneeseen, laskeusi polvilleen ja kiitti Jumalaa. Seuraavana aamuna, kun aurinko nousi, nukkui Natu Herransa iloon ja enkelit wiewät hänen sielunsa Abrahamin helmaan. Sitten pantiin Natun ruumis arkkun ja wiettiin hautaan. Ja silloin laulettiin: „Mä nukun haawoin Kris-

tuksen, Ne puhdistaa mun syntisen," j. n. e. Sautalle pantiin risti, jonka päälle oli kirjoitettu: „Tässä lepää pikkupoikani. Mutta sielu on muuttanut taimaaseen."

Psyhyväisyyden palkinto.

Nuori mies, jumalattomain vanhempain poika, kääntyi ja alkoi rukoilla. Hänen isänsä huomasi sen ja sanoi hänelle: „Suho, sinä tiedät, e'tten tahdo kuulla mitään rukoilemista huoneessani." Waan nuori mies kului kuitenkin yhä edelleen sitä tietä, jota Pyhä Henki johdatti häntä. „No hyvä." sanoi hänen isänsä wihoissaan, „sinun täytyy joko luopua uskostasi tahi jättää minut. Sinä et saa olla enää huoneessani, ellet laffaa rukoilemasta. Punnitse nyt asia huomiseen ja tee sitten päätöksesi". Nuori mies rukoili koko yön. Kun aamu tuli, oli hän tehnyt päätöksensä. Käwi miten käwi, Sumallensa ja Wapahantajallensa tahtoi hän olla uskollinen.

Kun hän tapasi isänsä, sanoi tämä aiwan lyhyesti: „Mitä olet päättänyt?" „Isä," vastasi hän,

„en voi jättää Herraa Jumalaani.“ „Jätä siis heti huoneeni“, murisi isä. Nuorukainen meni owelle. Siellä hän vielä kerran kääntyi vanhem-
painsa puoleen ja sanoi: „Minä menen, mutta täyttäkää vielä ainoa pyyntöni. Jos Te, rakkaat vanhempani, teette sen, en ole milloinkaan enään Teitä häiritsevä.“ „Kyllä se täytetään,“ sanoivat he. „Pyhä, mitä tahdot. Tahdomme antaa sitä sinulle. Mutta mene sitten tiehesi, äläkä milloinkaan palaja silmäimme eteen. Mitä tahdot?“ „Tahdon, että Te, rakkaat vanhempani, yhden ainoan kerran waan tahtoissitte polwistua kanssani, että saan rukoulla kanssanne ja puolestanne, ennenkuin erkanemme.“ Isä ei woinut kieltäytyä täyttämästä lupaustaan, waikka hän aawisti, mitä poika aikoi rukoulla. Tämä laskeutui polwillensa ja rupesti ääneensä awuksi huutamaan Herran nimeä ja kiittämään omasta pelastuksestaan sekä rukoukseen rakkaitten vanhempainsa pelastusta, tehden kaiken tämän palawalla innolla, minkä tuon hetken arwo ja merkitys antoi. Kun hän oli päättänyt rukouksensa, olivat myös vanhemmat polwillaan. Jumalan Pyhä Henki oli koskenut heidän sydämiinsä. „Sinun ei tarvitse erota meistä, Juhon,“ sanoi isä. „Iti painoi itkusilmin rakasta poikaa rintaansa.“

Tästä päivästä muuttui koko Suhon koti. Hänen vanhempansa rukoilivat nyt itse, ja he ovat nyt hengellisesti eläviä ja Jeesukseen Kristukseen uskovia sieluja.

„Kiitos olkoon Jumalan, joka meille voiton antaa Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.“ (1 Kor. 15: 57).

Pitkä Johanna ja toinen läsky.

Johanna oli pieni, kiltti ja herttainen tyttö. Syntynyt hurskaista vanhemmista, oli hän varhain opetettu pitämään Jumalaa ja hänen sanaansa kunniasa. Hän oli halullinen ja ahkera lukemaan, sekä muita hyödyllisiä töitä tekemään. Oi, kuinka ihanasti ilmeni hänen uskonsa elämässä. Oi kuinka suurella kunnioituksella ja ilolla, rukouksella ja kiitoksella hän luki Jumalan sanaa. Ei hän koskaan lausunut Jumalan nimeä ilman suurta kunnioitusta. Kun hän tuli 11 vuoden vanhaaksi, niin hän lähetettiin kaupunkiin serkkujensa luo, oppimaan hiemompia tapoja. Siellä hän oli 3 vuotta. Onnet-

tomia vuosia! Onneton Johanna! Täällä hän kyllä sai paljon maailman wiisautta, mutta oi, Johanna kadotti täällä kaikkein kallimpansa, lapsellisen uskonsa. Emme tahdo tässä nimittää muita esimerkkiä, mutta mitä te pidätte siitä, rakkaat lapset, kun hän, joka ennen niin hursteasti ja lämpimästi kunnioitti Jumalan nimeä, kun **hän**, sama Johanna, oli nyt oppinut hirmuisesti turhaan lausumaan sitä suurta ja pyhää Jumalan nimeä. Joka ainoaan, pieneenkin lauseeseen hän sekoitti nuo pyhät sanat: „Jesús!“ „Herra Jesús!“ „Kristi Jumalan nimesä!“ „Minun Jumalani!“ Kun Johanna tuli kotia ja hänen hyvät vanhempansa pian huomasivat tämän, tulivat he kowin murheelliseksi. He ymmärsivät sangen hyvin, ettei Johanna enään woinut peljätä eikä rakastaa Jumalaa, koska hän piti niin halpana Herran nimeä; eikä hän enään rukoillut Herraa; sillä sitten hän ei olisi käyttänyt niin kewytsmielisesti Herran nimeä kielellänsä. Toisena päivänä sen jälkeen, kun Johanna oli tullut kotia, sanoi hänen hellä isänsä hänelle: „Lapseni, oli niin hauska nähdä sinut kotia tulewan; mutta oi, kuinka ikävä on kuulla sinun puhuwan. Emme enään tunne omaa tytärtämme. Oletko sinä nyt hyljännyt hyvän Jumalas, koska sinä niin ylenkatsot ja kewytsmieli-

festi turhaan lausut hänen nimensä?" „Hyvä isä," vastasi Johanna, „usko minua, minä en tarfoita sillä mitään; se on waan minun puhetapani." „Suuri se," sanoi isä, „että voit ilman mitäkään merkitystä käyttää näitä pyhiä sanoja suussasi, näyttää, kuinka sinä niitä pidät halpana. Sinä pidät halpana niitä, joita lausuesssa enkelit taivaisissa peittävät kaswonsa, ja joista on kirjoitettu: „Herra ei pidä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu." Nyt alkoi Johanna itkeä tatterasti ja sanoi: „Di, minä hämmästyin, rakas isä! Rukoile Jumalaa antamaan anteeksi syntini, ja minä en tahdo koskaan enään turhaan lausua Herran nimeä. Mutta ehkä hän ei enään anna syntiäni anteeksi, koska Jumala on sanonut että hän ei pidä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu? Sano, hyvä isä, kuinka on? Isä huomautti nyt, että ei seiso: „Joka hänen nimensä on turhaan lausunut, waan joka turhaan lausuu, s. o. mitä on tapahtunut, annetaan katuwaiselle anteeksi; mutta Jumalan nimen turhaan lausumista pitkitävä rangaistaan." Nyt itki Johanna vielä enemmän ja rukoili sekä Jumalalta että wanhemmiltaan anteeksi, eikä koskaan enään turhaan lausunut Herran nimeä.

Pieni lapsi on heitä johdattawa.

„Nelly, et saa enään käydä sunnuntaikoulussa,“ sanoi herra K., joka oli uskonon isä, kun hänen lapsensa, pieni sulosilmäinen tyttönen, tuli kotiin sunnuntaikoulusta. Isä vihasi Raamattua ja Sumalaa. Nelly katsoi wakaasti isää silmiin, ei sopimattomasti eikä vihaisesti, waan lempeästi, huomauttaseen, mitä hän tarkoitti. Hän huomasi, että isän puhe oli täyttä totta. Mitä hän teki? Itkikö hän ja oliko hän suuttuneen näköinen? Suoksiko hän sänkykamariin, lyöden owen kiinni jälkeensä? — Ei hän niin tehnyt. Hän hiipi hiljaa ulos ja sulki huolellisesti owen. Kaskaalla mielellä ja hitain askelin käwi hän kartanon poikki talliin. Minkätähden ohjasi hän askeleensa sinne? Menikö hän sinne itkeäkseen, waiko siksi, että oli suutuksissa isälleen? Hänen isänsä tahtoi tietää sen. Nellyn waitio ja hänen surullinen katseensa herättiwät hänen huomiotaansa. Hän nousi ylös, nähdäkseen, minne pikku tyttö meni. Niin pian kun Nelly oli sulkenut tallin owen jälkeensä, hiipi isä hiljaa jäljestä kuulakseen, mitä Nelly aikoi tehdä. Smantuntonsa loukkaamana uskalsi hän tuskin hengittää, jotta mi-

kään ääni ei häneltä kaituisi, ja hän kuulikin nyt wienon, wapisewan äänen lausuvan: „Rakas taivaallinen isä! Siunaa rakasta isääni! Luo häneen uusi sydän ja suo hänelle tahtoa, antaa minun käydä sunnuntaitoulussa. Jesuksen nimeen. Amen.“ Tuskin oli rukous lopussa, kun isä ryntäsi talliin. Hän painoi lapsen rintaansa ja sanoi: „Saat käydä sunnuntaitoulussa, niin usein, kuin tahdot. En koskaan ole sinua kieltäwä.“

„Wanhurskaan rukous woi paljon, koska se totinen on.“

Pieniä lapsiakin woipi Herra lähettää keinona, wetääksensä sieluja luoksensa.

Pieni Maria oli 7 vuoden wanha, kun hän, äitinsä sairaana ollessa, sai muuttaa sukulaistensa luo, jotka asuiwat samassa kylässä. Marian wanhemmat oliwat jumalattomia ihmisiä ja eliwät Sumalasta wälittämättä, ihan kuin heidän ei tarwitsisi mitään wälittää hänestä, joka on luonut ja yllä-

pitää kaikki, ja joka pitää huolen kaikista luoduis-
tansa. Sentähden ei mikään taiputtanut heitä ru-
kouksessa Jumalan eteen, sillä eivät he tunteneet
häntä. Sentähden ei heillä myöskään ollut mitään
kertomista pienelle Marialle Jumalan hyvyydestä.

Sukulaiset, joiden tykönä pikku Maria nyt
oli ja joiden luona hänen piti olla waan pari päi-
wää, olivat tositristilliset, jotka aina pitivät Ju-
malan silmänsä edessä ja sydämessänsä. He alkoivat
ja lopettivat aina päivänsä rukouksella, eivätkä
koskaan menneet ruokapöytään sydäimestä kiittämättä
Jumalaa rikkaista lahjoistaan. Koska heillä oli
aina tapana koota kaikki lapset rukouksiin, niin sai
myös Maria ottaa osaa näihin hartaushetkiin.
Maria, joka ei yhtään tietänyt, mitä on rufoilla,
ja joka oli tottunut silmillänsä näkemään sitä, jonka
kanssa puhui, katseli koko rukouksen ajan kiivaasti
ympäriinsä, jos hän huomaisi sen, jonka kanssa
he puhuivat.

Mutta kun hän ei löytänyt ketään, niin hän
juoksi kohta kun rukous oli loppunut, ulos huo-
neesta, hakemaan puutarhasta sitä, jonka kanssa
he olivat puhuneet. Kun hän ei sieltä löytänyt
ketään, niin hän luuli, että se oli jo mennyt pois.
Mutta toisen rukouksen perästä hän taas haki huo-

neesta ja ulkoa. Kun Maria ei silloinkaan löytänyt ketään, niin hän kysyi sukulaisiltaan, kenen kanssa he puhuiwat, sillä ei Maria löytänyt wieraista koko huoneesta. Sukulaiset hämmästyivät tytön tietämättömyyttä ja selittiwät, mitä on rufoilla. He sanoiwat, että Sumala, joka asuu tähtien yläpuolella, kuulee kaikki, mitä pienet ja suuret puhuwat, waikka me emme häntä näe, ja että hän näkee kaikki, mitä tapahtuu, waikkapa pimeässäkin murtassa, ja että hän ennen kaikkia mieluisasti katselee sitä, kun ihmiset puhuwat hänen kanssaan ja useasti rufoilewat häntä, että hän antaisi heille uudet sydämet, y. m. s: He kertoiwat myös Marialle rakkaasta Wapahtajasta. Kun Maria oli hywin iloinen siitä, mitä hänelle kerrottiin, niin kertoiwat he hänelle yhä enemmän, niin kauan kun hän oli heillä. Muutaman päivän kuluttua tähtyi Marian muuttaa vanhempainsa luo kotiin. Hän makasi samassa huoneessa kuin hänen vanhempainnsa, ja joka ilta, kun he oliwat nukkuneet, rufoili Maria taiwaan Isää. Yhtenä yönä ei isä saanut unta silmiinsä, kun hän kuuli, että Maria itki. Hän nousi ja kysyi: Onko minun tyttäreni kipeä? Lapsi wastasi waan: Miksi ette koskaan rufoile? Hänen isänsä tuli lyödyksi omassatunnossaan, kun

hänen lapsensa kysyi sellaista. Namulla, kun isä heräsi, meni hän kohta mainittujen sukulaisten luo ja kertoi, mitä oli tapahtunut, ja tunnusti, että hän tähän asti oli elänyt jumalattomasti, ja pyysi heiltä opetusta jnnä alkoi rukoulla armoa ja totista kääntymystä. Sydämellisellä halulla vastaanotti hän nyt opetusta ja tuli Jumalan armosta koko huoneensa kanssa oikeaksi uskowaiseksi ja onnelliseksi kristityksi. — Marian ei tarvinnut enään kysyä, mikä rukous oli, sillä tästä päivästä alkaen koki tämä perheenisä huoneessa olevia rukoukseen.

Rukous.

Di Jumalani ja Wapahtajani! Sinä joka muinoin¹ osoitit kaikkivaltaisuutesi Israelin lasten joukossa, ja kun he kärsivät puutetta erämaassa, annoit sinä sataa heille mannaa taiwaasta! Anna kaikille² meille lapsillekin nälkä ja jano taiwaalliseen mannaan, ja rawitse meitä sinun armosi ja autuutesi tuntemisella iankaikkiseen elämään! Amen.

M1840310

